

Зв'язком

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 18(763) | Субота, 1 Травня 1982 року | Ціна 2 коп.

У президії ЦП УТОГ і Республіканському

комітеті профспілки

ПРИЗЕРИ ТРУДОВОГО СУПЕРНИЦТВА

Широко розгорнувши соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР, підприємства і об'єднання Товариства успішно справилися з виконанням виробничого плану і соціалістичних зобов'язань першого кварталу 1982 року.

Понад план випущено продукції на 888 тисяч і додатково реалізовано виробів на 1 мільйон 139 тисяч карбованців при зобов'язанні 500 тисяч карбованців. Одержано додаткового прибутку 974 тисячі при зобов'язанні 300 тисяч карбованців.

Розглянувши підсумки змагання за перший квартал 1982 року, президія ЦП УТОГ і Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств постановили:

— **перше місце** з врученням перехідного Червоного прапора Центрального правління УТОГ та Республіканського комітету профспілки, свідоцтва і першої грошової премії присудити колективу Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт»;

— **друге місце**, свідоцтво та другу грошову премію присудити колективу Ровенського УВП;

— **третє місце**, свідоцтво та третю грошову премію присудити колективу Конотопського УВП.

Для преміювання колективів робітників, передовиків виробництва, що вибороли призові місця в республіканському соціалістичному змаганні за перший квартал 1982 року, виділено путівки в санаторій «Дружба» м. Геленджик за рахунок централізованого фонду соціально-культурних заходів.

Відзначено хорошу роботу по виконанню соціалістичних зобов'язань першого кварталу 1982 року колективів Кам'янець-Подільського, Сімферопольського та Ужгородського УВП-2.

Президія Центрального правління Українського товариства глухих та Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств закликають робітників, інженерно-технічних працівників і службовців Товариства ще ширше розгорнути соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР.

ДРУЖНО, ЗАВЗЯТО

У колективі Ужгородського УВП-2 широко розгорнулося соціалістичне змагання за гідну зустріч ювілею Країни Рад під девізом «60-річчю СРСР — 60 ударних трудових тижнів».

Комсомольці підприємства взяли і успішно виконали підвищені соціалістичні зобов'язання до дня відкриття XXIV з'їзду комсомолу України. Серед передовиків варто відзначити швачку-мотористку третьої дільниці Ганну Герій, яка до цієї знаменної події виконала особисте завдання першого півріччя.

Колектив підприємства добився непоганих успіхів і на честь XVII з'їзду профспілок 123 робітники достроково виконали завдання першого кварталу. Перед у змаганні ведуть Є. Чина, А. Сотінгер, В. Федора та інші.

Колектив Ужгородського УВП-2 успішно виконав завдання першого кварталу 1982 року з усіх техніко-економічних показників.

Протягом першого кварталу зекономлено сировини і матеріалів на 400 карбованців, електроенергії — 11 тисяч кіловат-годин, умовного палива — 18,6 тонн.

На честь вахти дружби переможцем соціалістичного змагання неодноразово виходила швейна дільниця № 3, де майстром А. А. Свистак, профгрупорг Г. Герій. Дільниця, що вийшла переможцем змагання, вручено перехідний Червоний прапор. Протягом тринадцяти тижнів цей колектив шість разів виборював першість.

В індивідуальному соціалістичному змаганні перемогти завойовували 17 чоловік. Їм вручено грамоти. Серед них такі передовики виробництва, як швачки-мотористки В. В. Федора, О. І. Росток, Є. М. Федорак, А. Ю. Коречанин, різальники М. Чина, Є. Русин та інші.

Л. ПОЦЕН,
інженер-нормувальник
Ужгородського УВП-2.

У колективі Ровенської фабрики ремонту та пошиття одягу зразки високопродуктивної праці показують члени нашого Товариства. Понад 20 чоловік трудяться у галантерейному цеху, що носить звання колективу комуністичної праці. З-під їх вправних, роботящих рук виходять вироби, які користуються великим попитом у населення. Добра слава про трудові

ПРАВОФЛАНГОВІ

успіхи лине про багатьох нечуючих трудівників. Близько 30 років трудиться в одному цеху Надія Захарівна Фурдись. Неодноразово вона виходила переможцем у змаганні. Прагнучи гідно зустріти 60-річчя утворення СРСР, норми виробітку трудівниця виконує на 135—140 процентів.

За підсумками роботи минулого року передовим робітницям А. Хілецькій, В. Михальчук та Є. Штурма вручено почесні грамоти, а трудівниці Є. Ковальчук та Т. Кулінич нагороджені цінними подарунками.

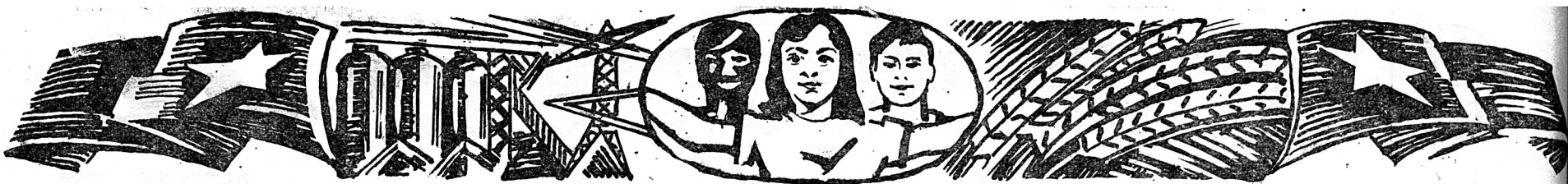
Не відстають від своїх подруг по роботі і Т. Троцьковець, В. Осічнюк, Є. Нех-

ватнюк, К. Сучко, В. Савич та інші.

Трудівниці галантерейного цеху взяли підвищені зобов'язання — до 60-ї річниці утворення СРСР достроково завершити виробничий план другого року одинадцятої п'ятирічки.

О. ТРОФИМОВИЧ,
інструктор-перекладач.

м. Ровно.

В ІНІЦІАТОРІВ ЮВІЛЕЙНОГО ЗМАГАННЯ

З ПІДНЕСЕННЯМ

Колектив Вінницького УВП одним з перших серед підприємств Товариства підтримав почин передових колективів Москви та Ленінграда, взяв підвищені соціалістичні зобов'язання за гідну зустріч ювілею Країни Рад під девізом «60-річчю СРСР — 60 ударних трудових тижнів!»

У цьому змаганні бере участь 270 виробничників, 24 бригади, 7 дільниць. Особисті завдання двох з половиною років одинадцятої п'ятирічки — до 60-річчя утворення СРСР зобов'язалися виконати 30 чоловік, а 17 робітників дали слово завершити особистий трудовий план другого року одинадцятої п'ятирічки до 7 листопада. П'ятнадцять же членів колективу підприємства зобов'язалися виконати п'ятирічку за 4,5 року.

Чого ж домоглися вінничани на сьогоднішній день? План першого року одинадцятої п'ятирічки колектив УВП з обсягу реалізованої продукції виконав на 101,3 процента, а з валово-

го виробництва — на 101,3 процента. Продуктивність праці в минулому році зростає проти 1980 р. на 1,9 процента.

У 1981 році понад план реалізовано продукції на 32 тисячі карбованців. Дві бригади швейної дільниці, що їх очолюють комуністи Н. Я. Нагорна та В. Н. Мазур, достроково виконали особисті трудові плани першого року одинадцятої п'ятирічки. І нині ці колективи ведуть перед у соціалістичному змаганні.

Старанно працюють над виконанням підвищених соціалістичних зобов'язань в'язальниця Галина Мерзюк, швачка Світлана Сторч, закрійниця Надія Добрянська, мотальниця Марія Кочергіна, в'язальник Михайло Бондаренко та інші. Вони трудяться високопродуктивно і якісно. І в тому, що вся продукція атестується першою категорією якості, є їхня частка наполегливої праці.

А ще на підприємстві постійно дбають про збере-

ження матеріалів та електроенергії. Так, із зекономленої минулого року сировини виготовлено продукції в оптових цінах на 30 тисяч карбованців.

Враховуючи досягнуті показники, колектив УВП взяв на нинішній рік підвищені соціалістичні зобов'язання. Зокрема, план двох років п'ятирічки тут виконають до 24-го грудня, виготовивши понад план продукції на 60 тисяч карбованців. План з реалізації колектив виконає 23 грудня, надпланова реалізація становитиме 65 тисяч карбованців.

Успішно розпочав колектив і нинішній рік. План чотирьох місяців виконано на 101,1 процента, з нормативно-чистої продукції — 103,6 процента.

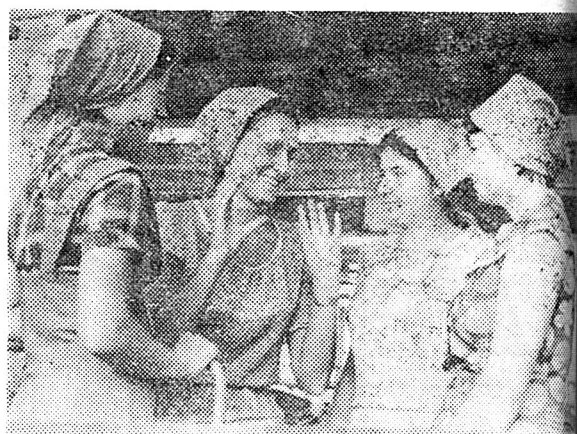
Дострокове виконання планових завдань та соціалістичних зобов'язань другого року п'ятирічки — вагомий подарунок 60-річчю утворення СРСР.

А. БОГДАНОВА.

Трудовими успіхами салютують Першотравню виробничці Херсонського УВП. Вони достроково виконали соціалістичні зобов'язання, взяті на честь міжнародного свята трудящих.

Радісний сьогодні настрій і в Клавдії Матвієнко (на знімку — друга ліворуч). Нещодавно вона повернулася з республіканських змагань з волейболу. Розповідь про те, як проходили вони, уважно слухають подруги по роботі. І пишуться Клавою — веселої вона вдачі.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ЛЮДИ — ГОРДИСТЬ КОЛЕКТИВУ

Разом з усім радянським народом, робітниця нашої дільниці ударною працею йдуть назустріч 60-річчю утворення СРСР.

Згуртованість і взаємодопомога між двома бригадами № 1 та № 2 дали змогу достроково виконати план першого року одинадцятої п'ятирічки, вийти переможцем соціалістичного змагання за четвертий квартал минулого та два місяці нинішнього року.

Перед ювілейному соціалістичному змаганню ведуть члени бригади Ганна Олександрівна Борисенко, Ганна Софронівна Кузнецова, Лариса Георгіївна Свистельник, Ольга Дмитрівна Гопа. Щоденно перевиконуючи норми виробітку, вони здають свою продукцію з першого подання і тільки високої якості.

Вони не тільки передові у роботі, а й активні учасники громадського життя підприємства, старанні учениці вечірньої школи робітничої молоді, учасниці художньої самодіяльності при Будинку культури, спортсменки.

Ольга Гопа — наш фізорг. Вона й сама спортсменка, і учасниця художньої самодіяльності, а також старанно навчається у вечірній школі і всюди встигає.

Оля неодноразово виходи-

Всього лише чотири роки минуло відтоді, як прийшла в бригаду після закінчення школи Лариса Свистельник. Тепер вона — одна з краєвих швачок. Двічі здобувала друге місце в республіканських конкурсах «Краєва за професією». Лариса — комсорг бригади, член місцевого комітету профспілки.

Ганна Борисенко тільки другий рік у нашому колективі, проте, не відстає від Лариси. Вона наполегливо опанувала багатьма суміжними технологічними операціями і в разі необхідності зуміє замінити подругу чи комусь допомогти під час роботи. Вона — активна учасниця художньої самодіяльності, профгрупорг бригади. Їй надано право здавати продукцію з особистим клеймом.

Ольга Гопа — наш фізорг. Вона й сама спортсменка, і учасниця художньої самодіяльності, а також старанно навчається у вечірній школі і всюди встигає.

Оля неодноразово виходи-

ла переможцем соціалістичного змагання.

На сьогоднішній день нашої бригади немає відсутніх. Тому що ветерани праці, такі, як Марія Олександрівна Коваль, Лідія Антонівна Рокитська, Наталія Кирилівна Остапенко, Людмила Семенівна Шутенко, хорошими наставниками. Вони щедро діляться досвідом, передають молоді знання і досвід.

Всі ми також широко віддаємо нашою молоді, але зростає механіку Володимир Кам'янов. Він вміло і своєчасно ліквідує неполадки швейному устаткуванню. Оже, практично простоїв у ніколи не буває. Допомогають Володимир Василь Сидорук та Віктор Дорошенко.

І, зрештою, успіхи стали можливими завдяки вмілій організації праці. Питанням займається старший майстер Павло Іванович Салай.

В. КОЛОМІЙЧЕНКО
майстер дільниці Білоцерківського УВП
Київська область.

ЖИТТЯ НАСИЧЕНЕ ПРАЦЕЮ

Сьогодні, з даліни свого сорокатиріччя, йому добре видно пройдений життєвий шлях. Вже тепер Кирило Гордійович може сказати, якими були ті шляхи. Та назвати легкими їх навряд чи можна. А що неповторно-цікавими — безперечно.

...Країна все міцніше ставала на рейки індустріального розвитку. Перші п'ятирічки. Потрібні були працівники, умілі руки.

Робочі будні К. Г. Задорожного розпочалися 1931 року у підсобному господарстві. А згодом, вже з п'ятирічним робочим стажем, прийшов на Дніпро-дзержинське УВП. З того часу пов'язав з ним все своє життя. Ріс разом з підприємством, яке стало рідним.

Працював спочатку вантажником, комірником, а потім очолив міський відділ УТОГ. Довелося також випробувати себе і на педагогічній ниві у вечірній школі робітничої молоді.

І яку б справу не доручали Кирилу Гордійовичу, виконував свої обов'язки сумлінно і старанно.

У роки лихоліття, коли вся країна стала на захист священних рубежів, Задорожний разом зі своїми товаришами по праці кував шеремог у тилу. То був труд справді зв'язаний, героїчний. Адже необхідно

було дати Черній Армії могутню зброю, забезпечити всім необхідним, щоб наблизити жадану перемогу.

У червні 1944 року К. Г. Задорожний повертається до Дніпро-дзержинська, де його призначають тимчасово директором УВП. Працював згодом також майстром, начальником цеху, обирали його головою місцевого профспілки, 20 років очолював первинну організацію УТОГ.

Не шукав легких шляхів, прагнув бути там, де важче, де потрібніший людям. Чуйно і уважно ставився до глухих, намагався завжди зрозуміти їх, допомогти у всьому.

Кирило Гордійович Задорожного нагороджено медалями «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні», «За доблесну працю. На ознаменування 100-річчя з дня народження В. І. Леніна», «30 років Перемоги у Великій Вітчизняній війні», «Ветеран праці».

Прийшов час, коли товариші по роботі урочисто провели Кирило Гордійовича на заслужений відпочинок. Та не зміг жити ветеран без рідного колективу, не уявляв себе стороннім спостерігачем. Залишився на підприємстві до 1975 року. А останнім часом, перебуваючи на пенсії, часто приїждить на підприємство, ціка-

виться роботою і побутом глухих.

Хочеться від усього серця поздоровити Кирила Гордійовича з його 70-річчям, побажати йому доброго здоров'я, щастя.

М. МАСЛЮК,
перекладач Дніпро-дзержинського УВП.

ВОГНИК ЗМАГАННЯ РОЗГОРАЄТЬСЯ

Колектив трудівників До-нецького виробничого об'єднання «Електроманіт» з особливим політичним і трудовим піднесенням готується зустріти ювілей утворення нашої країни.

Позадку — одна третина трудових тижнів, оголошених на честь 60-річчя СРСР ударними. За цей час переможцем серед підприємств дванадцять разів виходило

головне підприємство, де-в'ять — Ждановський філіал.

Серед виробничих бригад дев'ять разів виходив переможцем колектив обробників пластмас, який очолює Р. В. Архипенко.

Справжнє трудове суперництво розгорнулося між двома колективами, очолюваними подружжям Бук-ленко.

Бригада складала ПМЕ-111, очолювана Л. Букаленко, поки що виступає колектив, який очолює її чоловік — Т. І. Букаленко.

Не відстає від передових колективів і бригада таванників, де керівник А. С. Давидовський.

Це — наші майки, трудящі, які гордість підприємства. В. ПАЦЮК

В УСЬОМУ — ПЕРША

Ж. Ф. Якименко ось уже сьомий рік трудиться штампувальницею на Одеському виробничому об'єднанні «Електрикс». До роботи вона ставиться добросовісно, значно перевиконує норми виробітку, допомагає в праці іншим.

Товариші обрали її профгрупоргом, членом місцевого комітету профспілки.

Жанна Феліксівна знаходить час і для занять спортом, бере участь у народно-

му самодіяльному театрі.

Всюди встигає передова робітниця. І на роботі, і на сцені, і в спорті. Любительська кіностудія будинку культури глухих присвятила їй короткометражний документальний фільм.

У Ж. Ф. Якименко — чимало грамот, дипломів. Все це — відзнака за сумлінну працю, успіхи у громадському житті колективу.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

ТУТ, ПОВІЛЯ ГОРИНІ,

і його стежка снується. Від отчого порога — до обрію. І джерела б'ють обабіч неї — через луки, мимо ліщинника біжить стежка.

Біля одного потічка він спинається найчастіше. Там голубинь з-під каменя тече. Як припав до неї вустами, — начеб приріс до цієї землі. Силу небувало відчув. Силу в тілі. Силу духу.

І допомогла йому ота сила земна розкритися, допомогла сягнути зеніту свого. Зеніт його — праця. Від неї дехто одвертається. А Петро Орешкевич відчув, що тільки вона може його зцілити од недуги, тільки вона здатна повернути йому повноту життя. І повірив голосу серця. Воно підказувало: «Трудися там, де виріс, де найбільш тобі люди живуть. Трудися чесно і самовіддано. І поважатимуть тебе. І станеш ти потрібним односельцям.»

Настанову серця взяв собі за орієнтир. Хоча позбавлений слуху, хоча й гово-

рити ледве може, але світ праці вигравав йому стобарвно, звучав прекрасною симфонією.

Сімнадцять літ було йому, коли він переступив поріг контори колгоспу «Зоря».

— Працювати хочу! — попросився.

— І куди ж то тобі? — задумався голова колгоспу. — Де тебе притулити, хлопче?

Петро усміхнувся. Він зрозумів, чого занепокоєний голова: клопіт матиме через нього. І вирішив перекопати керівника, що все буде гаразд.

— Я працюватиму добре, — мовив. — Теслювати вмію, давненько навчився. Самотужки. Дядьки тешуть, а я й собі за сокиру беруся, прилаштовуюся біля них.

Від тих слів обличчя голови посвітлішало. Іншими очима подивився на невисокого, худорлявого юнака.

— Коли так, то в будівельну бригаду беремо тебе. Ось тобі записка. Іди до бригадира.

ГОЛУБІНЬ

Тільки-но розбудувалися Гулівці. На обійстях колгоспників виростали світлиці. Розпочато спорудження сільського Будинку культури. Зводилися господарські будівлі. І ніде не обходилося без Петра. Він не тільки теслював, — мурувати навчився. Штукатурив. Бляхарем став. Згадують односельці Володимир Бугай і Ростислав Шевченко:

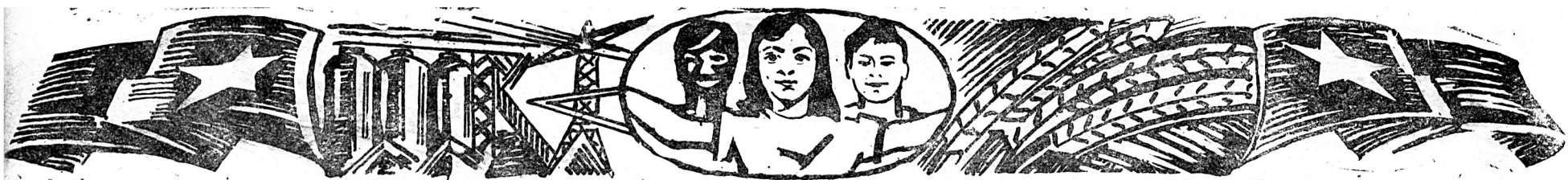
— Не Петро, а птах! Як прилаштується на даху, не викуриш його звідти, аж поки не впорається з роботою. Добре покрит нам оселі.

Чого навчився — за плечима не носить. Чув оці слова від старших. І сам у цьому переконався. Будівельник — хороша професія. На селі вона в особливій ціні, повазі. І ряди сільських майстрів ростуть. А от ковалів мало. Професія ж яка! Богатирська! Двигить міх. Со-

нично розгоряється горі Диво дивне твориться з талом: він червоніє, розкає. Чини з ним що завгодно. І витвором твоїм мов ватимуться люди. Він до їм прислухатися.

Якось непомітно для носельців вчився Петро Орешкевич ковалем. Як випаде вихвилина, забіжить у кузню. То міх роздуває, то в метал переверне, то ско-

молота і заходиться разом з ковалем Дмитром Червоним вистукувати на ковалів метал кують. Криця вноє, криця співає свою красу пісню — ту, що лукуй веселить, робочий стрій їм піднімає. І на день, коли Петра запросили працювати в кузню. Скільки зубів до борін вийшло з його молота, скільки культурних, доліт. особистих господарств

5 ТРАВНЯ — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ ПРЕСИ

СЬОГОДНІ І ЩОДЕННО

Москва, вулиця «Правды», 24. Тут, неподалік від Ленінградського проспекту, щодня і щоночі готується до випуску черговий номер головної газети нашої країни.

Про що пише сьогодні «Правда»? З цього питання починається трудовий день мільйонів радянських людей. Читаючи її, вони не тільки знайомляться з новинами, а й дістають відповіді на життєво важливі питання, прилучаються до всіх значних подій у країні і за рубіжем.

Сьогодні у «Правды» ювілей. Наш народ відзначає його як свято всієї радянської преси. За сім десятиріч орган російських соціал-демократів, видання якого було почато на скромні кошти, зібрані петербурзькими робітниками, перетворився в найбільшу газету сучасності. Її тираж зріс відтоді в 250 з лишком разів. Якщо скласти поруч примірники одного тільки номера «Правды», то суцільна паперова стрічка протягнеться від Москви до Владивостока.

В усі союзні й автономні республіки, краї та області «Правда» надходить у день її виходу, бо одночасно з Москвою наша газета друкується ще в 47 містах країни — з полос, прийнятих по каналах фототелеграфного і космічного зв'язку, або з матриць, доставлених туди літаками.

Вся історія «Правды» нерозривно зв'язана з історією КПРС. Сторінки газети донесуть до наступних поколінь радянських людей літопис героїчної боротьби партії за перемогу Великої Жовтневої революції, за соціалістичні перетворення в країні, літопис безсмертного подвигу радянського народу в роки Великої Вітчизняної війни, літопис будівника комунізму.

Історія «Правды» невіддільна від дорогого нам усім імені засновника КПРС і Радянської держави. На першій сторінці поруч з заголовком і зображенням двох орденів Леніна і ордену Жовтневої Революції написані слова: «Газета заснована 5 травня 1912 року В. І. Леніним».

Володимир Ілліч і в дореволюційний час і після пе-

кої суспільно важливої події в країні чи за рубіжем, на яку не відгукнувся б читачі.

Жоден надісланий до лист не залишається без уваги. Кожний враховано, уважно прочитано, авторам надіслано відповіді. Якщо читач на щось скаржиться, редакція через державні або партійні органи старається добитись вжиття справедливих заходів. Цим зайняті 65 співробітників відділу листів — найбільшого в «Правде». Відповідно працюють з поштою і кореспонденти всіх інших відділів.

Немає такого номера газети, в якому не прозвучав би голос читача. Торік на сторінках «Правды» опубліковано майже п'ять тисяч листів робітників, колгоспників, представників інтелігенції. По четвергах газета дає цілі полоси листів. В інші дні тижня друкуються добірки з пошти, відгуки на найбільш злободенні теми, роздуми кореспондентів, статті і коментарі, написані в результаті відряджень слідами листа.

Перегорнімо підшивку поточних номерів «Правды». За півтора тижня — більше трьох десятків критичних матеріалів. Вони адресовані міністерствам, відомствам, обкомам, міськкомам партії і поіменно називають конкретних носіїв зла.

За ті ж півтора тижня в газеті надруковані повідомлення про те, що після критики в «Правде» покарано двадцять п'ять службових осіб, шістьох з них знято з роботи, трьох виключено з партії. Не менш суворим є контроль редакції і за неопублікованими листами.

...Москва, вулиця «Правды», 24. Зараз, коли ви читаєте ці рядки, в будинку за цією адресою народжується черговий номер «Правды», яка вступає в сімдесят перший рік своєї історії.

В. ГРИШИН,
член редколегії, редактор
«Правды» по відділу
листів і масової роботи.

ЛІТОПИСЦІ СУЧАСНОСТІ

Робітничих і сільських кореспондентів по праву називають літописцями сучасності. Проявляючи високу громадську активність і відповідальність, вони стали надійною опорою редакцій у висвітленні соціалістичного змагання за дострокове виконання завдань одинадцятиріччя, в поширенні передового досвіду, примиренні до всього того, що заважає успішному просуванню вперед.

Чималий загін громадських активістів преси плідно трудиться у стінних газетах на підприємствах, в організаціях та культзакладах Товариства. Про деяких з них, що живуть і працюють у місті-герої Одесі, розкажу більш докладно.

Ірина Дуценко — художник Одеської кіностудії художніх фільмів. Незважа-

ючи на зайнятість роботою, захоплення поезією, вона знаходить час писати до стіннівки обласного Будинку культури, брати участь у бібліотечних випусках.

Активну участь у роботі редколегії стіннівки культзакладу, в бібліотечних випусках «Голос життя» бере зав. бібліотекою Р. А. Гранік. Її матеріали зустрічаємо і в газеті «Наше життя».

У стінгазеті «За ударний труд» Одеського виробничого об'єднання «Електрик» часто з'являються замітки за підписами токаря М. Нухіміна, слюсаря-складальника Т. Чумаченка, гальваніка І. Когана та багатьох інших. Вони пишуть про життя своїх трудових колективів, про недоліки в організації виробництва, про кращих людей та на інші теми.

Чимало добровільних по-

мічників беруть участь у випуску стінних газет, що виходять у культзакладах області.

З першого номера виходу газети «Наше життя» на її сторінках друкується Ю. Гер. Його матеріали — жива історія Одеської організації УТОГ.

Разом з тим, громадський кореспондент Ю. Гер ось уже протягом багатьох років очолює редколегію стіннівки «За ударний труд», що виходить в об'єднанні «Електрик». Цікава і посправжньому бойова стіннівка «За ударний труд» допомагає партійній, профспілкової організаціям та адміністрації «Електрика» в мобілізації колективу на успішне виконання виробничих завдань і вихованні членів нашого Товариства.

Г. ЗАРІЧАНСЬКИЙ.

Великою популярністю серед трудівників ділянки намотування трансформаторів Запорізького учбово-виробничого підприємства користується стінна газета.

На знімку: члени редколегії (зліва направо) Топчієва Людмила Михайлівна і Буханець Світлана Олександрівна за випуском чергового номера стіннівки «Намотувальниця».

Фото И. МІНДЕЛЯ.

З-ПІД КАМЕНЯ

лівчан була потреба в ковальських виробках. Клепав ім сапкі, ножі, клямки...

Одного разу зайшла в кузню сільська дівчина Люба. Сапку попросила поклепати, нагострити, бо тоді в лавці працювала. Запав їй коваль у серце. Захоплено стежила за його вправними рухами, мускулистою статуєю.

Відтак поборалися. Діти пішли. Хлопчик Сашко, дівчинка Леся. Петро Іванович хату добре відремонтував, хліва просторого спорудив, дерев на обійсті насадив. І зажила сім'я заможна, в злагоді.

Ліше у душі спокою не було: усе хотів спробувати своїми руками, всього навчитися, всього довести своєю спроможністю. І не зогледілися механізатори, як він вже й комбайн освоїв. На-стали жнива — помічником

комбайнера попросився. Працював кілька сезонів. Водночас до бурякозбиральної техніки приглядався. В 1967-у екіпаж агрегату очолював. Осінь видалася дощовою. Плантація розгрудла. І думка закралася тоді: «Чи не ліпше у кузні, де сухо, тепло?» Відганяв її, оту думку, і виду не подавав, що йому нелегко. А члени екіпажу рівнялися на нього, комбайнера Петра Івановича Орешкевича. І такі справився. Виконав свої зобов'язання. Відтоді кілька сезонів на бурякозбиранні працював.

І ще одна професія захопилася працелюба. Подривався з електрозварником Федотом Пукачем, котрий хоч і набагато старший віком, але швидко порозумівся з молодим механізатором. Бачив: тягнуться руки в Петра Івановича до електрозва-

ривального апарата. Самі просяться до цього діла. Знайдеться вільний час у комбайнера — він і підходить до Пукача: потримає йому якусь деталь, береться варити... Зібрався електрозварник на заслужений відпочинок, а заміна йому вже була — Петро Орешкевич. І схоже, що на цій професії він не зупинився остаточно. Бо з десяток літ варить. Залучив до цього й коваля Володимира Поліщука — допомагають один одному взаємно.

І ті, з ким починав трудитися, розраховують на його послуги. Колись у Валентина Амбружевича помічником на комбайні був. Нині йому зварює «Ниву»: раму, пальці, жертки, кронштейн. Надійно служитиме степовий корабель жнивварям.

Узимку Володимиру Скалюку трактор Т-74 допомагав валодити. Зварював крила, лад, вісь до коліс, кабіну. І все, що зробив, — добротно!

А в жнива Петро Івано-

вич — у ремонтній ланці. Часто і в полі варить. Бо ж ось «Нива» Володимира Процюка вийшла з ладу, коли сонце нарешті з-за хмар вишло. За такої погоди хвилину згаяти шкода. І електрозварник виручив — справно заварив кронштейн. Односельці давно впевнилися, що Петро Орешкевич — самородок. Не малює він картин, не пише віршів, не виступає на сцені. Він робить буденну справу. Але праця його позначена небуденним талантом. Це — майстер. Це — лідар з легенди. Кожний його трудовий крок — то сходження на нову вершину. То перемога над собою, над своєю недугою.

...Як не повіриш, що ота голуби́нь з-під каменя має цародійну силу? Поки бити мурт джерела, не переведуться в Пригоринському краю такі працелюби, як Петро Орешкевич.

Микола

МАЧКІВСЬКИЙ.

Білогірський район,
Хмельницької області.

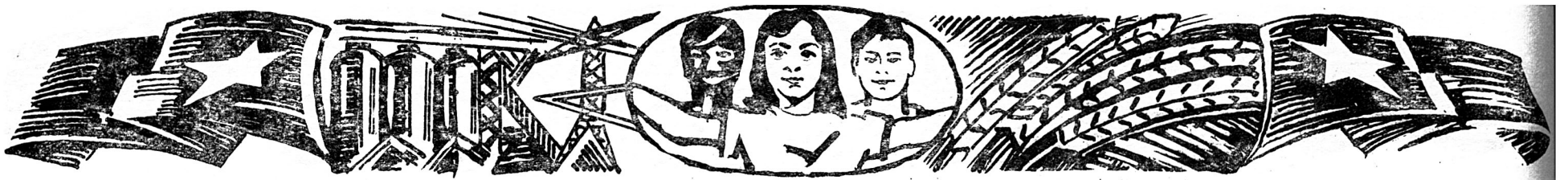
ЩИРА ПОДЯКА

Активними помічниками редакції у висвітленні багатогранного життя нашого Товариства зарекомендували себе позаштатні автори:

С. Абазін (Одеська обл.), Л. Алфімова (Львів), В. Базаров (Київ), А. Білошєєв (Мінськ), І. Бутко (Київ), Г. Власов (Чернівці), О. Волошинюк (Херсонська обл.), С. Губкін (Київ), Р. Гранік, Ю. Гер (Одеса), В. Зуєв, Й. Здоровило (Київ), І. Зільбергерц (Житомир), І. Зінченко (Дніпропетровська обл.), А. Жогов (Сумська обл.), Ф. Калафат (Донецька обл.), О. Качура (Запорізька обл.), И. Клейман (Хмельницький), Г. Кузуб (Черкаси), О. Краснокутська (Київ), П. Крайняниця (Ужгород), Г. Кроха (Дніпропетровськ), В. Кругляк (Донецька обл.), В. Лисицин (Севастополь), Л. Максименко (Київ), М. Мачківський (Хмельницька обл.), О. Маркова (Кіровоградська обл.), И. Міндель (Харків), С. Мордушенко (Запоріжжя), І. Отрюх (Чернігів), М. Ниров (Вінниця), В. Пацюк (Донецьк), І. Рувинський (Житомирська обл.), І. Сапожников (Київ), Е. Сергієнко (Одеська обл.), А. Симоненко (Харків), Р. Сквородников (Кримська обл.), І. Толочко (Житомир), І. Титов (Мінськ), Г. Швець (Вінниця), О. Чорнобай (Полтавська обл.) та багато інших.

З нагоди Дня преси редакція газети «Наше життя» оголошує громадським активістам щирі подяки.

Значимо вам, дорогі друзі, міцного здоров'я, щастя, нових творчих успіхів!

ПРЕМ'ЄРА „РАЙДУГИ“

Уявімо собі на хвилинку, що ми з вами уже знаходимося на святковому торжестві, приуроченому 1500-річчю Києва та 60-річчю утворення Союзу РСР.

...Столичний аеропорт у святковому вбранні. Сьогодні Україна зустрічає на своїй привітній землі гостей, які прибули з усіх союзних республік нашої багатонаціональної Батьківщини: Грузії, Узбекистану, Молдавії, Прибалтики...

Кожен дарує сестрі-Україні, її столиці, радісні усмішки, вітання і, звичайно ж-бо, як годиться, подарунки. Вони виявилися дещо незвичайними — музичними.

Так розпочинається новий мюзик-хол М. Марголіна «Це свято завжди з тобою», підготовлений республіканським театром міміки і жести «Райдуга». Його прем'єра відбулася днями в Палаці культури імені А. В. Луначарського. Нова робота присвячена 1500-річчю Києва та 60-річчю утворення СРСР.

Глядачі побачили у виставі літописця Нестора та Ярославну. Це їм надано право порівняти Київ-красень нинішній та Київ древній, сивий, як туман.

Багато чого не знають ці особи. У танці «Непідкорені» немов оживають сторінки історії, що канули у вічність: навала Батия на стародавню Русь, громадянська та Велика Вітчизняна війна, зруйнований, у згарищах Київ. Радянські люди відбудували своє улюблене місто. Воно стало тепер ще кращим. Столиця нині прикрашена новобудовами, парками, скверами. І гордість киян — розквітлі весною каштани.

Гості, що прибули на торжество, познайомилися з пам'ятками культури, вони побували на Дніпрі, відвідали Софію Київську.

Після огляду міста, ми знову опиняємося в одному з концертних залів столиці.

Друге відділення мюзик-холу — це концерт, підготовлений господарями і подарований гостям.

Фінал вистави — танець «Дружба народів», в якому взяв участь весь колектив театру. Актори в стилізованих національних костюмах славлять рідну Комуністичну партію, народ-творець, який впевнено йде до світлого майбутнього — комунізму.

Поставив спектакль головний режисер театру А. Гузєв, балетмейстер Л. Рослова, музикант І. Гусєва.

Прем'єра тепло сприйнята глядачами.

П. ГАЙДУК.

ЛЮДНО було того квітневого дня в Новоград-Волинському клубі УТОГ. На міжрайонний зліт, присвячений 60-річчю утворення СРСР, зібралися передовики промислових підприємств, колгоспів та радгоспів.

Серед учасників зльоту — електрозварник «Ремпобуттехніки» М. І. Дементьєв, зварник Горюньського фарфорового заводу М. І. Кофанов, колгоспні чабани С. Я. Кравчук, І. Ф. Ригун, А. Ф. Василенко та багато інших трудівників міста і села, що своєю повсякденною ударною працею зміцнюють рідну Вітчизну.

Голова міжрайвідділу УТОГ Л. В. Воробйова розповіла про трудові здобутки учасників зльоту. Потім відбулась художня частина.

Звучить велична мелодія пісні Д. Тухманова «Вітчизна моя» і до залу вносять 15 прапорів союзних республік. На сцені йде перекличка п'ятирічок. Одинадцять п'ятирічок рапортують перша, друга, третя і післявоєнної п'ятирічки.

Перед присутніми у залі оживають величні звершення радянського народу. Почуття гордості охоплює за нашу Батьківщину, за впевненість у її завтрашньому дні.

Учасники міжрайонного зльоту того ж дня стали

свідками ще однієї урочистої події.

За підсумками роботи першого кварталу Новоград-Волинська дільниця зайняла перше місце серед виробничих колективів Житомирського учбово-виробничого підприємства. Колективу присуджено перехідний Червоний прапор підприємства.

Старший майстер дільниці тов. Боршевський А. А. сердечно поздоровив колек-

АМАТОРИ СЦЕНИ — ПЕРЕДОВИКАМ

тив робітників з досягнутими виробничими успіхами і кращим трудівникам вручив грамоти, цінні подарунки, а ударникам комуністичної праці Гапонюк О. І. та Іванченко В. К. — путівки на санаторно-курортне лікування.

У роботі зльоту взяли участь представники промислових підприємств, на яких трудяться члени нашого Товариства. Про самовіддану працю столяра Б. К. Пасльон розповів головний механік хлібозаводу В. А. Ткачук, про зварника «Ремпобуттех-

ніки» Н. І. Дементьєва — бригадир М. В. Дубовець.

Учасників міжрайонного зльоту тепло привітали піонери середньої школи № 2. Перед передовиками промисловості і сільськогосподарства з концертною програмою виступили учасники художньої самодіяльності міського Палацу піонерів і дитячої студії Палацу культури. Їх виступи продовжили аматори сцени Новоград-Волинського клубу УТОГ — швачки-мотористки Ніна Ліберда, Валентина Довганюк, Євгенія Буніна. Вони виконали пісні «Катюша» і «Птиця счастья». Щедрим оплесками нагородили глядачі виконавців пісень швачкомотористок П. К. Кузьменко та П. І. Андрійчук.

Тепло зустріли присутні учасницю обласного огляду художньої самодіяльності Ніну Миколаєнко, яка прочитала вірш Костянтина Симонова «Російській жінці».

Передовиків промислового і сільськогосподарського виробництва вітали голова Житомирського облвідділу УТОГ О. Д. Тверська, заступник директора Житомирського УВП з виховної роботи Л. Д. Мік, ветеран лєнінської партії, учасник Великої Вітчизняної війни А. Андрієнко.

Б. БОРИСЕНКО.

«ПОПЕРЕДУ Я БАЧУ... РОСІЮ»

Юнацька фотографія першого червоного адмірала, рідкісна книга «Лейтенант Шмідт. Спогади сестри», написана Ганною Петрівною Ізбаш і видана в Петрограді в 1923 році, інші цінні книги і документи поповнили експозицію бердянського музею П. П. Шмідта. Нові матеріали допоможуть краще розкрити бердянський період життя легендарного лейтенанта.

У житті П. П. Шмідта Бердянськ займає особливе місце. Тут пройшли його дитинство і юність, сюди повертався він кожного разу під час навчання в Петербурзькому морському училищі. Тут, треба думати, відбувалось його становлення як людини і громадянина. Не випадково, мабуть, на стіні ливарного цеху Первомайського заводу і прикріплено меморіальну дошку. Син бердянського градоначальника і начальника морського порту курсант Шмідт працював тут, у ливарному цеху заводу сільгоспмашин, під час літніх канікул.

Спілкування з робітниками не пройшло для нього безслідно. «Гаряче і гнівно, часто із сльозами на очах, він обурювався потворними умо-

вами праці, життя і сирітством російських робітників», — згадувала потім його сестра. Чи не це співчуття, бажання полегшити тяжку долю трудового народу і привело Шмідта до революційно настроєних матросів, у Севастопольську Раду робітничих депутатів, де він був обраний довічним депутатом, а у вирішальний момент — під

НАВІЧНО В ПАМ'ЯТІ НАРОДНИЙ

червоний прапор на палубу крейсера «Очаков».

...Молодий флотський офіцер у мічманці. Уважні темні очі, задумливе сумне обличчя. Таким зустрічає гостей у передпокої старенького двоповерхового будинку на тихій зеленій вулиці Бердянська червоний адмірал. Цей будинок добре пам'ятає його кроки. На стінах фотографії сім'ї Шмідтів. Поруч — картина «Севастополь. Костянтинівський ревелін», написана Петром Петровичем. На столі — листи, мундштук з червоного дерева... Вони і тепер немов зберігають тепло його рук.

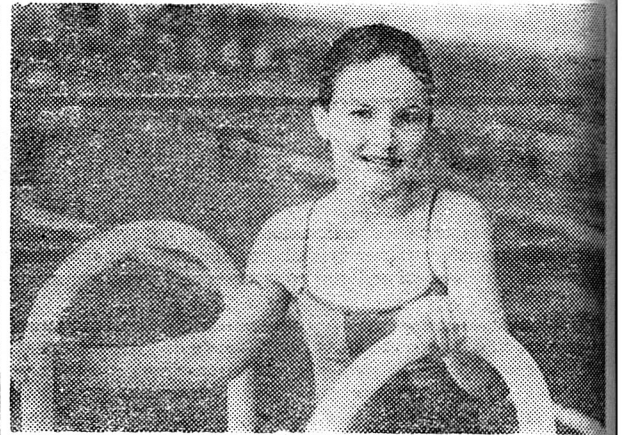
Оглядаєш меблі, речі, і

з'являється дивна думка: от у вітальному ввійде лейтенант Шмідт, сяде за рояль, і полетить мелодія. На цьому старенькому роялі, як твердять свідки, він непогано грав, як зрештою, і на скрипці, і на гітарі, і на віолончелі, і на цитрі... Але чуда не стається. Тихо поскрипують під ногами мостини, розмірено відлічує час старовинний годинник, ледь подзвонює струнами древня цитра...

Щодня в музей лейтенанта П. П. Шмідта приходять і приїждять екскурсанти — робітники, колгоспники, студенти, школярі. Приходять, щоб серцем торкнулися життя і подвигу мужньої, талановитої, тонкої душі людини, яка стала першим червоним адміралом, командуючим революційним флотом Росії. Приходять, щоб вшанувати пам'ять борця за справедливу народну справу. «...Ця свідомість», — сказав П. Шмідт в останньому слові на суді, — дає багато сил, і я йду до стовпа як на мовитву. Попереду я бачитиму молодю, оновлену, щасливу Росію».

М. КЛИМЕНКО.

м. Бердянськ,
Запорізької області.

Ганна Литвиненко навчається в четвертому класі Київської спецшколи-інтернату № 6 для глухих дітей.

На особисто-командних змаганнях найсильніших плавців нашого Товариства, що відбулися недавно, Ганна Литвиненко серед жінок на дистанції 100 метрів вільним стилем стала абсолютною чемпіонкою Товариства.

На знімку: Ганна Литвиненко.

Фото О. МУСИЄНКА.

Редактор П. БУЛАТОВ.

ДО УВАГИ ЧЛЕНІВ УТОГ, КЕРІВНИКІВ ОБЛАСНИХ ВІДДІЛІВ ТА ПІДПРИЄМСТВ ТОВАРИСТВА

Надаючи великого значення питанням підвищення рівня спеціальних знань працівників Товариства, Центральне правління УТОГ досягло домовленості про створення у 1982 році із числа членів УТОГ спеціальної групи цільового призначення на заочному дефектологічному відділенні Київського державного педагогічного інституту ім. О. М. Горького та про прийом на загальних засадах глухих членів УТОГ на заочне відділення Київського технологічного інституту легкої промисловості.

УМОВИ ПРИЙОМУ

У спецгрупу Київського державного педінституту ім. Горького будуть зараховуватись голови та інструктори обласних відділів УТОГ, заступники директорів УВП з виховної роботи, вихователі гуртожитків, майстри-наставники, кваліфіковані перекладачі-дактиологи.

Спеціальність — сурдопедагогіка. Вступні екзамени з російської або української мови і літератури (твір і усно), історії СРСР (усно) і біології (усно) проводяться з 1 по 20 червня 1982 року.

Документи надіслати до 31 травня ц. р. за адресою:

252030, м. Київ-30, вул. Пирогова, 9, КДПІ ім. О. М. Горького, приймальна комісія.

У заяві слід указати про зарахування до спецгрупи УТОГ та додати до документів направлення обласного відділу УТОГ, копію якого обов'язково надіслати Центральному правлінню УТОГ.

На заочне відділення Київського технологічного інституту легкої промисловості можуть вступити на загальних підставах всі бажаючі нечуючі члени Товариства.

Особі, що обрали спеціальність «Машини і апарати легкої промисловості», здають вступні екзамени з математики (письмово і усно), фізики (усно) та російської або української мови і літератури (твір).

Вступники по спеціальності «Технологія швейних виробів» здають екзамени з математики (письмово), фізики (усно), хімії (усно) та російської або української мови і літератури (твір).

Прийом заяв з 20 квітня по 31 липня ц. р. Вступні екзамени з 1 серпня (другий потік). Зарахування до складу студентів — з 21 по 31 серпня 1982 року.

Документи надіслати за адресою:

252611, МСП, Київ-11, вул. Немировича-Данченка, 2, КТІЛП.

На період здачі вступних екзаменів та учбових сесій для обслуговування глухих абітурієнтів КДПІ ім. О. М. Горького та КТІЛП Центральним правлінням УТОГ будуть виділені кваліфіковані перекладачі-дактиологи.

За додатковими довідками звертатись до відділу реабілітації ЦП УТОГ по тел. 20-76-64.

ЦЕНТРАЛЬНЕ ПРАВЛІННЯ УТОГ.

ПЕРШОТРАВНЕВІ УСМІШКИ

Мал. І. БУТКА.